

Balla Ferenc

1967 óta a Kakucsi Általános Iskola igazgatójaként tevékenykedett. Közel harminc évig formálta, átélte az iskola sikereit és kudarcait egyaránt. Mondhatjuk: ez páratlan, történelmi értékű iskolánk életében. Pedagógiai hitvallása időközben változott, de a szélsőséges fordulatoktól végig távol tartotta magát. Az iskolai élettel együtt ő maga is alakult, de mindig humánus volt, őszinte emberi kapcsolatokra törekedett.

Erényeit – mert szép számmal voltak – sosem fitogtatta, gyengeségeit sem burkolta eszmei köpönyegbe. Aktív közéleti személyiség volt: az önkormányzat első egyetértő és a második szóbeszédés ciklusában képviselőként a Népjóléti és Szociális Bizottságot, majd a Kulturális Bizottságot vezette. A városias életfeltételekért harcolt, s ahogy megfogalmazta: „Az új községháza felépítése még feladat.” Bár már nem tudhatja, de ez az álma is megvalósulni látszik.

Őszinte emberként lázadt a dogmatikus, burkolt megnyilatkozások ellen. Nem mindennapi karrier volt az övé! Lehet, hogy olykor makacsul viselkedett, de indulatosan sosem, és nem is a személyes érdektől vezérelve. Mindenkor azokért az emberekért szólt, akik a munkájukból éltek.

Szeretett tanítani!

Példaképeinek a néptanítókat tartotta, életvitele és munkássága is ezt igazolta. Hitt a tudás mindenhatóságában. Fontosnak tartotta, hogy tanítványai ennek birtokában elsajátítsák és kivívják a társadalmi együttélés mind magasabb megbecsülését.

Elismert pedagógus volt. Az óráira mindenki szeretettel emlékszik. Ki ezért, ki azért, de beszélnek róla! A dicséreteket sosem osztogatta, de a mosolya és szemének elismerő tekintete minden dicsérő szónál többet jelentett. Ezért is vívott ki személyisége tekintélyt a környezetében. Csak a hivatásából élt, mert tudta, hogy az iskola műhely. Olyan boszorkánykonyha, mely sok-sok tényezővel fűszerezett, de soha nem szabad elfeledkezni arról, hogy a legfontosabb benne a pedagógus tudása és hivatáshűsége. Ránk, kollégákra, tanítványokra, szülőkre és a felnövekvő nemzedékre ezt hagyta örökül. Emlékét nap mint nap szem előtt tartva próbálunk megfelelni e nemes örökségnek.

Az ezredfordulót már nem élhette meg. A díszpolgári cím adományozásáról nem is tudott. Hogy hogyan fogadta volna? Valószínű, ugyanolyan szerény elfogadással, ahogyan élt. Nem szerette a dicsőítő ünneplést. Ez az alkalom most kivétel! – Ez a közösség akarata.

Méltó elismerésünket fogadják el, tiszteljék és becsülik meg mindazok, akik legközelebb álltak hozzá: családtagjai, munkatársai, tanítványai, községünk lakói.

Marton Ilona igazgató